गोपालानन्वशात्केलींस्तत्राजय्यं जिगाय तान् ।
वृन्दावनमनैषीद्गास्तच्छिशूनवहद्व्रजम् ॥
जहारारण्यमाभीरीर्दैत्यान्प्राणानदण्डयत् ।
जग्राह यज्वनो भोज्यमकर्षत्पूतनां बलम् ॥
ममन्थामृतमम्भोधिं मुमोष दितिजांश्च तद् ।
यो ऽसौ पचति लोकानां पुण्यपापं सुखासुखम् ॥

धिक्समयानिकषाहान्तरान्तरेणैनातियेनतेनाभ्युभयपरिसर्वतोविनर्ते ऽभिपरिप्रत्यनूपद्युपर्यधो ऽधिभिः ॥ ७ ॥

एभिर्योगे द्वी स्यात् ।

वीप्सेत्थंभावचिह्ने ऽभिस्तेषु भागे परिप्रती ।
अनुस्तेषु सहार्थे च हीने ऽनूपौ मताविह ॥
धिग्लोकमीश्वराभक्तं समया माधवं रमा ।
निकषा गिरिशं गौरी हा लोकं केशवद्विषम् ॥
कृष्णो ऽन्तरा ब्रह्मशंभू नान्तरेणाच्युतं सुखम् ।
दक्षिणेन हरिं रुद्रो गोविन्दमति नेश्वरः ॥
येनेशं हरिरीशस्तं तेनेशमभितो ऽर्चकाः ।
रामकृष्णावुभयतो गोपेशं परितः परे ॥
प्रमथाः सर्वतः शर्वं शर्म नेशार्चनं विना ।
मुक्तिर्नर्ते ऽच्युतोपास्तिं भूतं भूतमभि प्रभुः ॥
भक्तो विभुमभि प्राज्ञो गोविन्दमभि तिष्ठति ।
हरिं पर्यभवल्लक्ष्मीर्हरं प्रति हलाहलम् ॥
विष्णुमन्वर्च्यते भर्गः शक्रादय उपाच्युतम् ।
लोकानुपर्युपर्यास्ते ऽधो ऽधो ऽध्यधि च माधवः ॥

दिवो धं वा ॥ ८ ॥

दिवो धं ढं स्याद्वा । अक्षैरक्षान्दीव्यतीशः ।